

ανδρος, ἐπροτίμησα τὸ τελευταῖον. Ὁγαμῆλωσα
καὶ πρῶτος τὰ βλέφαρα — δχι τόσον ὅμως ὥστε νὰ μὴ
ἔστω ὡς νὰ εἶχα ἀνοικτοὺς τοὺς δρθαλμούς — καὶ
προσποιηθῶ διτὶ κοιμῶμαι. 'Ο σοκός τῆς
μηρέως μου ταῦτης ἦτον ὑποφύγω τὴν πρώ
την τὸλμην μου ὅρμην, καὶ νὰ κανονίσω τὴν
γωγήν μου ἐν ἀνέστι κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρά
της μου.

ΜΗ : εὖν, έως ἐνόμιστε, κατὰ τὰς πρώτας στιγμάς,
εὐρίσκετο εἰς τὰ σινδόνια καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν
προσκεφαλίσου ἀλλ' διὰ τῆς θυρίδος εἰσόδουν
περὸς ἄπει καὶ δικότος τῶν τροχῶν δὲν ἔθραδυναν
διπτεκδάσουν τοὺς κυματίζοντας εἰς τὸν ἐγκέφαλόν
πυκνοὺς ἀτμούς, ὥστε συνερχομένη νὰ γνωρίσῃ
ὑψηλότερο. Ἡ καλούθουν καὶ τὰ παραμικρήτας κι
πτα μὲ πειρεγίαν καὶ συγκίνησιν συνάμα. 'Η σε
μη ἔρωτέζεν δλόκλητρον τὸ ἔρασμιν ἐκεῖνο πρόσω
μὲ τὴν λευκήν της λάμψιν ἔγω δὲν ἥμην εἰς θέ
νὰ μὴ χάσω τίποις ἀπὸ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς
ποιηγομονίας της.

Πρώτη αὐτῆς ἀναχάλυψις ἦτον ὅτι τὸ χρησιμεύον
καὶ ὧν δὲν ἥτον διατέξεις, συζύγου, θείου ἢ
αὐτοῦ εἰς τὸν πατέρας, συζύγου, θείου ἢ
αὐτοῦ τοῦ αιθίοπος ἔταν ἀνακαλύπτη διτι, τρία βή
ματαὶ πλησίον του, ἡλιαζεται κοιμώμενος μεταξύ τῶν
παμμεγέθης βότσας. Τούτου γενομένου, ἔρριψε
τὸ μέρος μου βλέμμα πλήρες ἐντροπῆς καὶ θλί^{πη}
ποιηγομονίας της. Καὶ τοῦτο μέρος μου βλέμμα
πλήρες ἐντροπῆς καὶ θλίπης, συγκατατίθεται.
Αν ἥτον ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, θ' ἀστέ^{ρη}
τοῦ ζητήσουν συγγιγώμην διότι τὸν ἔκαμαν, διὸ
τον στιγμᾶς, τὸν εὐτῷ γέστερον ἀν ἀνθρώπων ἔγω
τον γενναῖος καὶ ἐμεινα ἀκίνητος. 'Αλλο δὲν
πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀπάτης, εἰμὴ νὰ φογ
τῶ καθὼς ὁ γείτων μου ἀλλ' δομολογῶ διτὶ ζητή
μου πρὸς τὴν μίμησιν τῆς φυσεως δὲν πρέβη
ἐκεῖ.

Βλέπουσά με κλειετοὺς ἔχοντα τοὺς δρθαλμούς, ἀ
πει τὸ σῶμα, τὸ σῶμα δλον εἰς τὴν θέσιν ἀν
τοῦ βρέβως κοιμωμένου, ἡ πτωχὴ νεᾶνις ἔξεπεμ
πεναγμὸς ἀνακουφίσεως εἶχε βάρος μυριάδων λι
λιγιώτερον εἰς τὸν ὅμους της. 'Εκοιμώμην
δὲν ἔνορχα τίποτε, ἀρα ἥτον διτι τίποτε νὰ μὴν
συμβῇ τίποτε δὲν ἥξειρα, τίποτε δὲν διώ
τον εἰς μάτην ἄρα ἔροβήθη. 'Επρεπε μόνον νὸ^{την}
νὰ μὴν ὑποπέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ κυρό τὸ μάρτ
διότι δὲν εἰρεος ὑπνος μου δὲν θὰ ἥτον έτω
βαρρό.

Τὴν ἐπαραμόνευα ὑπὸ τὰ χαμαι νεύοντα βλέφαρά
καὶ ἀνεγίνωσκα, καθαρῶς διπὲ βιβλου, ἐπὶ^{την}
πίκηντο καὶ ἐκφραστικῆς αὐτῆς μορφῆς. Τὸ ημι^{την}
δέσμον τῶν ἐκπλήξεων εἶχε βαδίσει ἔως τότε καὶ
νὰ ἴδω τοὺς μορφασμούς της ὅταν θὰ ἔβλεπε
καὶ δέσμον μου. Πολλὴν ὥραν δὲν ἐπερίμενα.
Καταβιβάσασα τὸ βλέμμα, ἀπόπληκτος ἐμεινεν ἵ^{πη}
τὸ τόλιγμα τῶν γονάτων της. 'Αν ἥμην ἔξ
ος, βεβαιώσατα θὰ ἔδειχγε δυσαρέσκειαν ἀλλ' ἐκο^{μη}
τί τούτης νὰ εἴπῃ; πειριωρίσθη λοιπὸν γ' ἀναση^{μη}

κάσῃ ἡρύχως τὴν σκεπάζουσαν αὐτὴν ἄκραν, καὶ νὰ
τὴν σπεράω ἕπεις ἔμε.

"Εως τότε δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς ἔμε' εἰκο
σατής ἡ τεσσαρακονταετής ἀν ἥμην, δυσκόλως θὰ τὸ
ἐγνώριζε. Καὶ μολαταῖτα ἡ θωπευτικὴ τόλμη μου
τρέζενεν ἡ ωλιγόστευε κατὰ τὴν ἥλικιαν. 'Οθεν καὶ
ἄρχισε τότε νὰ μὲ παρατηρῇ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο
δῶν, μὲ προσοχὴν καὶ μὲ θάρρος.

Εὔρεθην τότε εἰς τὴν θέσιν τοῦ νεοσύλλεκτου δταν
δ ἀξιωματικὸς ἔκενάζει τὰ δόπλα του· ἐπρόκειτο νὰ ἐ^{τη}
ξέλωμα εὐχήμω; ἀπὸ ἔξετασιν εἰς τὴν δποίαν δὲν εἶχα
καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῶ. Βεβαίως διὰ χορὸν δὲν ἥμην
ἐνδυμένος" εἰς τὸν λαιμὸν ἐφόρουν λαιμόδετην μαύρον
μεταξωτὸν, ἀμελέστατα κομβοδεμένον βρακίον μαυ
ρεδερόν μανδύαν κυανοῦν μικρὸν πίλον ὀδιοπορικὸν,
ἐστραμμένον τότε ἀτάκτως εἰς τὰ δπίσω τῆς κεφα
λῆς, δις θέλοντα νὰ διευκολύνῃ τὴν γενομένη ἐπ' ἔμεο
ἔξετασιν. Καθὼς βλέπετε, ἡ φοροία μου δὲν ἥτον
τοιχίη ὥστε νὰ ἐπαυξήγη τὰ φυσικά μου πλεονεκτή
ματαὶ ἀναρριβόις ἡ καταδίκη μου ἥτον ἀφευκτος,
ἀν δικριτής μου δέν ἥτον ἐπιεικέστατος καὶ συγκα
τατικώτατος.

Μή μου εἰπῆτε δὲ διτι τοῦτο μου ἥτον ἀδιάφορον,
καὶ διτι, διαν δ ἀνθρωπὸς ἀπεράστισε νὰ νυμφευθῇ,
παύει ἐντὸς αὐτοῦ πᾶσα ἀνθρωπίνη ματαιότης. Νὰ
νυμφευθῇ! Πολὺ δὲ τὸ ἐσυλλογιζόμην! ἥ καὶ ἀν ἥρχε
το εἰς τὸν νοῦν μου, κατηρώμην μόνον τὴν θείαν
μου ἥτις ἀπεράστισε τὰ περὶ ἔμοι χωρίς να μ' ἐ^{ρωτήσῃ.}

Νὰ νυμφευθῇ! 'Άλλ' ἀν δ μηνηστή μου τούλαχι
τον διαμοίαζε τὴν ώραταν αὐτὴν κόρην, ὑπομονή. Πλὴν
ἐγὼ ἔκεινη τὴν ἐσχεδίαζα δποία ἐπρεπε νὰ ἥναι, δι
ψηλὴν καὶ ἄχαριν ξανθήν, δύσταμπτον δις πάσσαλον,
ἐπιτετηδευμένην εἰς δλα, μὲ τὸ γαῖσκε καὶ μὲ τὸ
ὅχεσκε εἰς τὸ στόμα ἀντὶ πάσης ἀλλης ἀπαντή
σεως, καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἥδυντατον λόγον διτι ἡ
τεμνότης καὶ διστολή εἶναι τὰ πρώτιστα τῶν καθη
κόντων πάσης καλῶς ἀνατεθραμμένης νεάνιδος.

'Η κυρία Πιπίνα μ' ἔκνταζε πειρεγίατα, καὶ δὲν
ἡθελα νὰ τὴν διαχόψω· διτι, διαν γένυστερον ἥδυντατην νὰ
ἐλπίσω διτον νὰ μὴ προξενήσω δλωσδίσλου κακὴν ἐν
τύπωσιν, διότι, ἐν συνειδήσει, δὲν ἐπερίμενα νὰ καθυ
ποτάξω μὲ πρῶτον τὴν καρδίαν της· καὶ, ἐπειδὴ ἀρ
χισα ελικρινᾶς νὰ ἐξομολογῶμαι, δὲν ἀργοῦμαι διτι
ώς καλον οιωνὸν ἐθεωρήσατα τὴν βραδύτητα τῆς πειρέ
ργου ἔκεινης ἔξετασιος. 'Ηξέρω διτι νικητῆς δὲν ἐ^{πρεπε}
πρεπεν ἀκόμη νὰ θεωρηθῶ, δλλὰ τέλος πάντων, ἀφού
τούσον προστεκτικῶν μ' ἐπαρτήσει, εὐρίσκε βεβαίως διτι
άξια τὸν κόπον. Δὲν συλλογίζομαι καλῶς;

Οὕτως δ ἄλλως, δ ἀνατομικὴ ἔκεινη ἔξετασις δὲν
ἐπρεπε νὰ ἥναι αἰωνία. 'Ησαν αἱ τρεῖς περίπου μετὰ
τὸ μετονύκτιον· ἔθραδύνει λοιπὸν ἀκόμη νὰ ἔξημερώ
ση, καὶ οἱ θέλοντες νὰ ὀφελῶνται ἐκ τοῦ χρόνου εἰ
χαν τρεῖς τούλαχιστον ὥρας ἀκόμη, ἀν δχι τέσσαρας,
ν' ἀπασχολήσουν ἐπικερδῶς. 'Οταν δὲν ἥναι τις δεκα
επταετής, κοιμᾶται πανταχοῦ ἀνεμποδίστως, κοιμᾶται
ἐπὶ τῶν Ηφαιστείων, κοιμᾶται βομβούντων τῶν πυ
ροβολῶν, καὶ πολὺ εὐκολώτερον, κροτούντων μονοτονίων